

woudvliegers.nl

Ups en Downs,

Te klagen hebben wij niet aangaande het weer. Wanneer ik dit aan het papier toe vertrouwd staat de thermometer boven de 20°. Wat willen wij nog meer.

Afgelopen weekend stond in het teken van de feestmiddag van de "Fondvrienden" en de verjaardag van mijn echtgenote.

De "Fondvrienden" zijn een klein clubje, dat hun hart verpaid hebben aan de verre drachten. Dit clubje, zonder winstbelang, is toegankelijk voor liefhebbers die op Bordeaux een afstand van boven de 925 km hebben. Elk jaar is er een feestmiddag bij ons in het lokaal waar de geldprijzen, welke alleen gewonnen kunnen worden met de eerst getekende, worden uitgereikt. De vluchten die dit jaar hiervoor in aanmerking kwamen waren; Barcelona, Perpignan, St. Vincent en Bordeaux. Uiteraard ontbreken die middag een hapje en een drankje niet.

Wat kenmerkend van deze club is dat "vrouwen" naar deze middag uitkijken wat aangeeft hoe de sfeer is.

Om het "Stamkoppel" vast te leggen, dit zijn duiven van 1999, heb ik een koppel van broer x zus op elkaar gezet. De jongen zitten apart in het jonge duivenverblijf met nog twee laatjes van Jaap Mazee uit Ens ook weer uit een jong van het "Stamkoppel" gekoppeld met een duif teruggaand naar de vader van het "Stamkoppel" namelijk "De Orhan-kweker" zijnde een jong van de "Orhan" van Bruggeman. In het voorjaar zullen ze kritisch worden beoordeeld en wordt er een keus gemaakt welke naar mijn idee ge-

schikt zijn om voor nakomelingen te gaan zorgen.

Over de toekomstige jaarlingen valt weinig te melden. De rui verloopt naar mijn idee perfect. In het begin hadden zij nog de drang naar het jonge hok maar die drang is over. Een klein minpuntje, ik krijg ze nog steeds niet buiten in het bad maar we geven de moet niet op. Het is ook lastig want ik wil wel dat zij regelmatig een bad nemen dus op een gegeven moment krijgen zij er een in het hok.

Bij de "vastzitters", kweekduiven, begint het geheel weer op duiven te lijken. De grootste rui is hier voorbij. De laatste selectie moet hier nog plaats vinden. Het is altijd moeilijk maar wanneer na een aantal jaren in het nesthok geen of nagenoeg geen nazaten vertoeven van duiven die al verschillende malen zijn omgekoppeld moet je de ogen sluiten en rigoureuus te werk gaan, opruimen.

In het nesthok beginnen de eerste koppels van de eieren te lopen. Kennelijk vinden zij het voor dit jaar ook goed geweest want zij maken ook geen aanstalten om weer een volgend nest in de steigers te zetten. Dit komt natuurlijk ook door de rui die in volle hevigheid plaats vindt. Ik werk dat ook enigszins tegen door de broedschotel te

verwijderen en de nestbak "op half" te zetten.

In tegenstelling tot de toekomstige jaarlingen waar de rui vrij regelmatig verloopt, gebeurt dat bij de nestduiven totaal anders. Zo gauw de duiven geen jongen meer azen en wederom op eieren zitten laten deze van de een op de andere dag hun hele dek vallen. Hun nestbak ligt bezaaid met veren, de duif is onherkenbaar geworden. Ik vind het een mooi gezicht die metamorfose.

Maar op dit moment schuilt er ook een gevaar. De duif heeft een zware inspanning geleverd en is hierdoor ook bevattelijk voor allerlei kwaaltjes en bij mij is dat bij enkele nestduiven het geval. Bij enkele duiven die deze metamorfose hebben door gemaakt dienen zich kenmerken van een ornithosecomplex aan. Iets wat bruine/grauwe neusdoppen/oogranden. Naar mijn idee was het al sluimerend aanwezig en nu de duif deze inspanning heeft geleverd komt het tot uiting.

Op de rui heeft het tot nu toe geen invloed, van het bad maken zij gaarne gebruik, elke dag genieten zij van de vrijheid m.a.w. de natuur moet zijn werk maar doen.

Oorzaak is meestal het hokklimaat maar ik zou niet weten wat ik er nog aan moet veranderen. Vandaag is het redelijk vochtig buiten en de hygrostaat staat op 70% dus ook niet schrikbarend hoog.

Wij zullen zien hoe zich dit ontwikkeld. Ik laat voorlopig de natuur het werk maar doen. Het werkt altijd weerstandsverhogend wanneer zij er zelf boven op komen.

Dit was het weer voor deze keer. Het loopt niet allemaal op rolletjes op dit moment en zo zal het bij iedereen wel een keer voorkomen.

Het hoort denk ik ook bij onze sport.

Ernst Verheijen